

Cesta

6-7
2013

KŘEŠŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 12 Kč

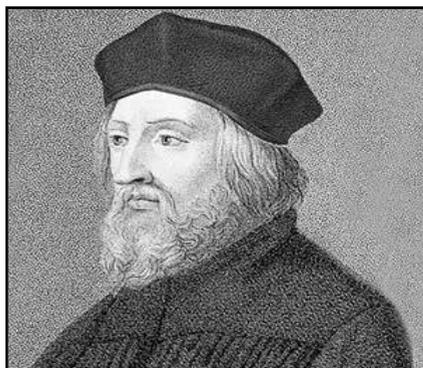
Modlitba	3
Proč se říká, že... ..	4
Negrínkovo loučení	5
Cyryl a Metoděj	6
Bratr Jan Paleček	8
Doma	10
Soutěž o tři knihy	11
Malování na chodníku	12
Písnička - Marnotratný syn	14
Rok pod nebem	15
Vaše obrázky	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 102
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Úřad Ústřední rady CČSH, Praha.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Ve Žlábku 1800/77 - Hala A7
 Praha 9 - Horní Počernice, tel.: 234 092 811
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, prostřednictvím redakce.
 Ilustrace: V. Bláha, www.deti.vira.cz a archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Pane Bože,
v těchto letních dnech si připomínáme ty,
jejichž víra v tebe byla tak silná,
že pro ni riskovali a někdy obětovali i svůj život,
Cyrila s Metodějem a Mistra Jana Husa.
Také v Bibli čteme o mnohých mužích a ženách,
kteří ti byli věrní, i když to bylo nebezpečné.
Děkujeme ti za ně a doufáme,
že ani my tě nezklameme.
Amen.

16. Ocitl se v jámě lvové

Jistě není třeba dlouze vysvětlovat, jak se asi cítí člověk, který se ocitne v jedné jámě s několika hladovými lvy. Když tedy použijeme toto přirovnání, myslíme tím, že se někdo ocitl ve velmi svízelné, nebezpečné situaci.

Biblický podklad pro toto rčení najdeme v 6. kapitole knihy Daniel, která popisuje dobu babylonského zajetí. Král Nabuchodonozor se rozhodl vychovat vybrané izraelské chlapce podle místních zvyklostí, aby žili u jeho dvora. Daniel byl jedním z nich. Spolu se svými přáteli však stále zůstal věrný Hospodinu – i když se kvůli tomu vystavovali nesmírnému riziku. Jako trest za to, že se neklaněli pohanským modlám, byli jeho přátelé například uvrženi do rozpálené ohnivé pece. Bůh je však zachránil a bez zranění vyšli ven. Dokonce pro svou moudrost získali na babylonském dvoře velmi významné postavení. Daniel navíc uměl vykládat sny, čímž předčil všechny místní mudrce a učence. Králi Belšazarovi také neváhal vyložit znamení, které na zeď napsala náhle se objevivší ruka. Byl to Hospodinův vzkaz zpupnému králi, který neváhal znesvětit zlaté poháry a talíře ukradené z jeruzalémského chrámu. Během vlády jeho nástupce, krále Daria, se Danielovo postavení ještě zlepšilo – měl se stát nejvyšším správcem země. Ostatní správci na něj ze závidosti připravili past – přiměli krále, aby nařídil, že se všichni musí modlit jenom k němu, což Daniel pochopitelně nedodržel, protože byl věrný svému jedinému Bohu, Hospodinu. Trest byl krutý – vhození do jámy se lvy.

I tentokrát Bůh Daniela zachránil – ačkoliv se zvířaty strávil celou noc, nijak mu neublížila. Radoval se z toho i Darius, který měl Daniela rád a litoval svého neuváženého rozhodnutí.

Daniel je dalším příkladem toho, že kdo zůstane za všech okolností věrný Bohu, toho Bůh neopustí.

Jana Krajčířiková

Štěně u maminky leží,
hlavičkou mu starost běží:

„Pověz, maminko má milá,
chci, abys mi poradila.
Zítra opustím tě ráno,
co mě čeká, moje mámo?“

„Synku, malý Negrínku,
poslouchej mne chvílku.
Jdeš do služby k páníčkovi,
čeká na tě život nový.

Budeš sloužit lidičkám,
to bude tvá službička.

Jako slavný Bary byl,
co lidský život zachránil.

Budeš věrným strážcem pána,
za noci i časně zrána.

Bude tě mít za to rád
a bude si s tebou hrát.

Zítra opustíš mne brzy,
Negrínku, i mě to mrzí.
Jseš už ale velkým psem,
tak se seznam s životem.“

„Něco tobě povím, mámo,
vždy, když bude časně ráno,
vzpomenu si na tvou tlapku,
na tvou náruč, na zahrádku.

Na to, cos mi povídala,
když jsi se mnou usínala.

Slibuji ti ještě dnes,
že ze mne bude dobrý pes
a na cestě daleké
spřátelím se s člověkem.“

Jitka Vestfálová (Landová)

Tyto dva muže si připomínáme každý rok na začátku července, letos však více než jindy, protože je to právě 1.150 let, co na naše území přišli. A jistě nepřeháním, když budu tvrdit, že jejich působení ovlivnilo život našeho národa až do dnešních dnů. Víte, že díky Cyrilovi – Konstantinovi (toto nové jméno přijal, když vstoupil do kláštera) jsme byli jedním z prvních národů vůbec, které měly své vlastní písmo a v něm psané knihy? Všude jinde se tehdy a ještě i dlouho potom používala pouze latina.

Tito dva solušní bratři byli každý jiný, ale oba nesmírně schopní. Výborně se tak doplňovali. Mladší Cyril nebyl příliš fyzicky zdatný, zato měl vynikající vzdělání a mluvil mnoha jazyky. Metoděj byl právník a diplomat.

Když roku 862 vyslal moravský kníže Rostislav poselstvo k byzantskému císaři Michaelu III. s prosbou, aby na Velké Moravě zřídil biskupství (nechtěl totiž, aby byla jeho země pod vlivem franckých – německých kněží), Cyril s Metodějem se na cestu na Moravu velmi pečlivě připravovali. Nebyla to jejich první mise. Již dříve cestovali například na Krym, kde mimo jiné v moři objevili a vyzvedli z něj ostatky svatého Klimenta – mohli bychom je proto s trochou nadsázky označit i za první archeology.

Nyní s sebou vezli nové písmo, do něj částečně přeloženou Bibli, novou liturgii v jazyce srozumitelném prostým lidem. Když si uvědomíme, že náš národ měl to, po čem toužili zakladatelé naší Církve československé husitské před sto lety, již o více než tisíc let dříve! Oba věrozvěsty – misionáře provázeli jejich žáci, ale také byzantští obchodníci, stavitelé, ozbrojenci... Byl to jistě velkolepý příchod a tomu odpovídající uvítání.

Moravané je přijali vřele. Horší to však bylo s Franky, kteří se jen neradi vzdávali svého vlivu. Konstantin poměrně brzy zemřel, Metoděj však s nimi bojoval po celý zbytek života. Neustále musel obhajovat své učení, bránit se falešným obviněním, byl dokonce zajat a vězněn. O kolik více užitečné práce by mohl vykonat, kdyby mu tyto zápasy neodčerpávaly síly!

Metodějovi se podařilo dosáhnout u papeže uznání staroslověn-

ské liturgie a roku 869 byl vysvěcen moravským arcibiskupem. Ani to však další útoky nezastavilo.

A po jeho smrti roku 885 se Metodějovým žákům dařilo ještě hůř a nakonec byli z naší země vyhnáni. Ještě několikrát se k nám staroslověnská liturgie vrátila – v Sázavském klášteře a později v Emauzích, založených Karlem IV. To však byly jen malé ostrůvky. Na dlouhou a dlouhou dobu museli lidé v kostele poslouchat zase latinu – ne že by nebyla krásná, ale oni jí nerozuměli. Představte si, děti, jak by vás asi oslovily bohoslužby, ze kterých byste nerozuměly vůbec ničemu? Teprve v roce 1920, se vznikem naší církve, se vrátila čeština do našich kostelů. Také proto je jistě tak důležité si odkaz Cyrila a Metoděje stále připomínat.

A na závěr otázka pro vás: *Jak se jmenovalo písmo, které Cyril vytvořil, a jak mu potom říkali jeho žáci, když je ještě trochu upravili? Kdo nám jako první napíše (poštou nebo e-mailem) správnou odpověď, dostane malou odměnu. Nezapomeňte uvést svou adresu, ať víme, kam ji poslat!*

Jana Krajčířiková

9. Paleček zahanbil necitelnou paní

Jednou se bratr Paleček zdržoval v Říčanech blízko Prahy. Přišel k němu rychtář a prosil ho, aby mu pomohl, že se mu stala veliká křivda. Urozená paní Trčková z Říčan, tam na hradě říčanském, měla krásného ohaře. A měla ho ráda a mazlila se s ním, jako by její syn byl. A ten ohař byl nekázaný a divoký. Zaběhl také na dvůr rychtářův a pohonil mu všecku družbež, která po dvoře pobíhala, kuřata, slepice, husy, kachny, krůty, až některé i podával. Rychtář uslyšev křik vyběhl na dvůr a hodil po ohaři klackem, aby ho zahnal. Ale poranil mu nohu, a pes kulhaje utíkal do hradu a naříkal: „Povím – povím – povím.“

Jak se paní Říčanská dověděla, kdo jejího miláčka zkravil, uložila rychtáři dvě kopy grošů pokuty. Rychtář ji prosil za odpuštění, ale ona mu neodpustila a peníze vzala.

Když Paleček rychtáře vyslechl, porozuměl, že paní potrestala rychtáře tuze přísně. I vzpomněl si, co Mistr Jan Hus v Postile praví: „Tu věz, že bohatec více jest miloval psy než Lazara, bližního svého, a že v tom hříše jest mnoho bohatců nynějších.“ Bylo mu líto, že paní vzala od rychtáře peníze, které on si těžce nashromáždil a šetrným živobytím naspořil pro svou rodinu.

Řekl tedy Paleček rychtáři: „Přijď k paní své v neděli do hradu, já u ní budu obědvat a přimluvím se!“

Tedy ten rychtář přišel v neděli na hrad k paní Říčanské, jak mu Paleček přikázal. Když vstoupil do pokoje, Paleček již tam seděl a s paní obědval. Rychtář se poklonil uctivě a bázně hned u dveří, řka: „Dej Pánbůh dobrý den Vaší Milosti, milostivá paní.“

Vtom Paleček povstal a řekl mu: „Ó nešlechetný lháři, jdi mi hned z očí!“

Paní se zarazila a řekla: „Bratře Palečku, proč mu laješ?“

Paleček odpověděl: „Proto, že tobě do očí nepravdu mluví. Praví tobě, žeš jeho paní *milostivá*, a tys jeho tyranka. Neboť vzala jsi od něho pokuty dvě kop grošů. Kdyby byl řekl: „Dej Pánbůh dobrý den Vaší Milosti, paní

nemilostivá,“ nebyl by lhářem. A proto, nechceš-li z něho míti lháře, nýbrž pravdomluvného rychtáře, vrať mu zase jeho peníze. Tak budeš vpravdě paní milostivá.“

„Nuže, staniž se tak,“ pravila paní Říčanská zahanbena, a tak Paleček rychtáři pomohl k penězům, které těžce svou prací si nashromáždil a šetrným živobytím naspořil pro svou rodinu.

10. Paleček chtěl napravit nebezpečného tuláka

Jestliže Paleček v některé vsi našel takové chudáky, že neměli ani na chléb a na sůl, daroval jim ze svého měšečku po groši. On vždy nosíval měšeček na řemínku při pasu a v přivázaném tom měšečku nějaké peníze, neboť král Jiří dával mu každou sobotu patnáct bílých grošů. Nejraději rozdával chudým, kteří měli dětí mnoho a statků málo.

Jednou zašel Paleček daleko od Prahy a přišel na noc do jedné krčmy. A byl v té krčmě na noc také nějaký zběh vojenský a spal s Palečkem v jedné světnici na slámě. Paleček poznal, že je to nebezpečný člověk, který smýšlí na to, jak by mu, až usne, uřezal měšeček s penězi a utekl pryč. Když tak spolu leželi a oba přes půlnoc nespali, Paleček vstal, rozsvítil a zaklepal na rameno tulákovi. Ten se tvářil, jako by tvrdě spal. „I jen vstaň,“ řekl mu Paleček, „já vím, že nespíš.“

Paleček vysypal potom peníze z měšečku na stůl na dvě stejné hromádky po půl osmu groši a pravil: „Milý bratře, rozumím tomu, že nespíš. Chceš mně můj měšec uřezati. A já také nespím, protože se hlídám, abys mi měšec neuřezal a s penězi neutekl. A tak se oba trápíme a nespíme. Protož vezmi sobě polovic, já si nechám polovic, dejme si pokoj a spěme.“

A tak potom spali.

Když se vyspali a rozcházeli se ráno každý jinou cestou, Paleček pravil tomu nebezpečnému člověku: „Bud' s Bohem, bratře! A prosím tě, nech toho zlodějského řemesla, neboť jistě uvisneš na šibenici, nenecháš-li toho.“

Jan Herben

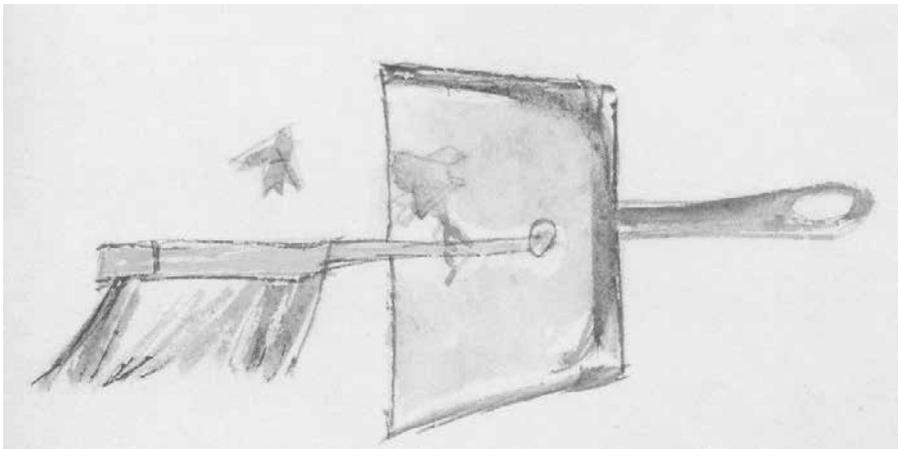
(pokračování příště)

Lopatka na smeti'

Lopatko, počkej, povíme ti,
kde ještě leží prach a smeti'.

Pod stolem, pod skůni, u kamen,
už půjdeš, smeti', už půjdeš ven.

Verše Zdeněk Svoboda
Písmo a ilustrace Lumír Čmerda

Milé děti,

tentokrát se naše soutěž tematicky vztahuje k akci Malování na chodníku, takže se týká příběhu o marnotratném synovi. Podaří-li se vám osmisměrku vyluštit, nezapomeňte nám do redakce poslat tajenku! Máte na to čas až do poloviny září - jména tří výherců knihy otiskneme v říjnové Cestě.

B	T	S	O	L	I	Ř	A	M	Z	O	R
Y	L	T	M	T	I	S	Ý	R	D	T	T
T	E	L	E	Ř	I	N	L	P	E	S	A
C	V	T	P	M	E	Ř	U	U	O	V	V
H	A	E	I	Z	A	Š	Ý	D	Ž	U	O
N	V	L	E	T	T	J	A	H	E	B	C
Ě	Á	L	Z	Ě	A	R	E	D	O	O	A
V	A	D	N	Á	V	R	A	T	A	R	R
N	A	Í	E	P	O	B	T	C	E	L	P
E	Z	U	O	N	D	D	N	U	E	K	H
B	É	L	CH	U	Í	S	Ě	Y	E	N	Ž
D	E	N	H	I	I	K	J	V	S	E	Ý

HLAD, HNĚV, HUDBA, IHNED, CHLĚB, MAJETEK, NÁDENÍK, NALEZENÝ, NÁVRAT, NOUZE, OBUV, ODĚV, ODPUŠTĚNÍ, OTEC, POLE, PRACOVAT, PROHÝŘIT, RADOST, ROZMAŘILOST, SLUŽBA, SYN, TELE, UTRATIT, VEPŘI, ZTRACENÝ

Blahopřejeme výhercům soutěže z dubnového čísla

(tajenka: Hurá, už je tu jaro):

Michaela Kyznarová z Kuřimi,

Ondřej Tomčík z Nové Paky

a Kateřina Kozubíková z Kojetína

Pozvání pro malé i velké výtvarníky

Rok s rokem se sešel a za dveřmi nás čeká krásný měsíc červen. Těšíme se, že brzy budou prázdniny a dovolené a s tím i odpočinek a různé radovánky. Slunce v tom čase pěkně hřeje a dny jsou tak dlouhé, že je vidět i do pozdních večerních hodin. Zpěv ptactva a nádherná příroda se spoustou květů v nás vzbuzuje pocit radosti a štěstí. Uvědomujeme si, jak jsme rádi na světě! Pozorně sledujeme všechno to dění a hemžení kolem sebe a bytostně je vnímáme, doslova se kocháme nad Božími dary, které nás všude obklopují, a plnými doušky nabíráme novou životadárnou sílu do dalších dnů.

Také letos se těšíme na rozkvetlou Stromovku!

Den dětí a závěr školního roku oslavíme společně **v sobotu 8. června**, kdy nás čeká tradiční „Malování na chodníku 2013“. Hádejte, po kolikáté? V pražské Stromovce se již scházíme tak dlouho, že by za tu dobu vyrostl dospělý člověk. Ano. Jistě jste uhodli správně – po osmácté!

Snad proto jsme si k „narozeninám dospělosti“ vybrali z Nového zákona rodinné téma „**O marnotratném synu**“ (Lukášovo evangelium 15, 11–32). Jednají v něm zvláště tři postavy:

1. Nejprve onen marnotratný syn, který se rozhodl osamostatnit a odejít do světa.

2. Dále tu vystupuje laskavý milující otec, který ze své obětavé lásky dokázal odpustit, navrátit ztracenou radost a přinést vzájemné usmíření.

3. Do třetice všeho dobrého získal zkušenost a správné poučení i druhý syn, jenž v pýše nad svou vlastní spravedlností neuměl sám překonat závist a své sobectví.

PŘIIJĎTE si s námi zahrát, zazpívat a namalovat stále živý příběh! Křídý už na vás čekají a

stejně tak se jako obvykle chystají knížky, pamětní listy, omalovánky, medaile a dárky na památku.

Sraz je před Výstavištěm v 9.30 hodin, malovat budeme na chodníku u nedalekého Planetária. Protože 8. června je také Medarda – a lidová moudrost praví: Medardova kápě čtyřicet dní kape – v případě deště budeme malovat na papíry pod střechou. Tehdy si s sebou na cestu přibalte vlastní pastelky!

Odpoledne vyplníme návštěvou interaktivní výstavy v pražské Galerii pro děti GUD na Náměstí Franze Kafky 24/3, Praha 1 v blízkosti našeho chrámu svatého Mikuláše na Staroměstském náměstí. I zde se na chvíli zastavíme. Na plánované výstavě „Radek Pilař dětem“ necháme mimo jiné doslova „oživit“ znělku věhlasného Večerníčka nebo obyvatele lesa Řáholce: Rumcajse, Manku a Cipíska. – Interaktivní výstava představuje hravou zábavu i poučení. Čeká nás tajemná cesta lesem Řáholcem, kde na konci číhá zajímavé překvapení. Nabízí se odpočinkový koutek s pohádkami i aktivní účast pro radost a potěšení.

Tak tedy v sobotu 8. června 2013 v 9.30 hodin před Výstavištěm v Praze 7 na shledanou!

Za celý pořadatelský tým Odboru duchovní péče při pražské diecézi se na vás těší

sestra Krasava

Tradiční letní prázdninové setkání dětí

se svými sourozenci, rodiči a prarodiči uprostřed krásné přírody v Krkonoších

„Tábor Broučků 2013“

se koná ve Velké Úpě v termínu od soboty 10. do soboty 17. srpna 2013.

Letos už budeme slavit 15. výročí!

Podrobnější informace, dotazy a přihlášky směřujte na telefon: 321 722 944, mobil: 720 668 098, e-mail: krasava.machova@seznam.cz

1. Když slun-ce vy-šlo z červánků, syn zmi-zel do dá-li. A

ot-ci do-ma po tvá-ři se sl-zy ku-tá-lí. A

ot-ci do-ma po tvá-ři se sl-zy ku-tá-lí.

2. Však syn si zpíval, dobře jed a rudé víno pil.

/: A tatínkovy peníze tam v městě utratil. :/

3. A když už tam byl delší čas, tu přišel velký hlad.

/: Nikdo mu nechtěl jídlo dát, nikdo ho neměl rád. :/

4. Jen vepře pásł, s nimi jed. Jinam jej nepustí.

/: A když tam plakal, řekl si: „Snad otec odpustí.“ :/

5. Když v hadrech domů přicházel, už otec u něj byl:

/: „Můj hochu, neplač! Mám tě rád. Všechno jsem odpustil!“ :/

Luděk Rejchrt

Měsíček a slunečnice

Na obloze oba spolu
dívají se k zemi dolů.
V noci měsíc vládne,
slunce svítí za dne.

Dole zvláště dva to vědí.
Proto k nebi vzhůru hledí
měsíčkovy líce,
tváře slunečnice.

Babočka

Motýlku můj malovaný,
jak jsi krásný z každé strany!
Otáčíš se v květu,
celý ze sametu.

Hebký pel máš na kabátku.
Zdalipak tě hřeje v chládku?
Opravdu ti stačí,
když se nebe mračí?

Přání na cestu

To ti přeji: kéž tě čeká
cesta travnatá a měkká,
bez trní a bez bodláčí,
po které se lehce kráčí,

tam, kde čisté nebe svítí,
ptáci pění, voní kvítí,
kde je naše země vlastní,
kde jsme blažení a šťastní.

Jsme moc rádi, že můžeme v Cestě otisknout další vaše obrázky, děti!

Tentokrát jsme je dostali z Husova sboru v Doudlebech nad Orlicí. Za krásný kostel děkujeme Páťovi Štěpánkovi (9 let), který je autorem i druhého obrázku - Ježíše jako dobrého pastýře. Stejně téma si zvolil i devítiletý Martin Marek. Poslední obrázek je od čtyřleté Verunky Markové.

Kreslete a malujte i vy ostatní, už se na vaše obrázky moc těšíme!

Vaše redakce

